Γάμος- Βάπτιση: Η νεοεισαχθείσα «ετέρα παράδοσις» στην Ορθόδοξη Εκκλησία (Ηλιάδης Σάββας, Δάσκαλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 25 Σεπτεμβρίου, 2015

Διαβάσαμε το άρθρο του πατρός Δανιήλ Αεράκη, «Ξεθεμέλιωμα του γάμου», στο οποίο επισημαίνει τα τραγικά φαινόμενα περί του «γάμου» γενικώς, αλλά και περί του μυστηρίου του γάμου από τους βαφτισμένους στην κολυμβήθρα της Αγίας μας Εκκλησίας Έλληνες Ορθοδόξους Χριστιανούς.

Πράγματι, με όλα αυτά που συμβαίνουν, είναι σαν να έβαλε σκοπό του ο Έλληνας Χριστιανός Ορθόδοξος να ξεβαφτιστεί, να πετάξει από πάνω του τη Χάρη που πήρε από το μυστήριο. Είναι σαν να ακούγεται ισχυρή η κραυγή, που αναφέρει ο πατήρ Δανιήλ, από το στόμα του Νεοέλληνα μετά αγανακτήσεως, κατά του Θεού: «Θεέ, δεν σε θέλουμε. Μόνοι μας τακτοποιούμε τα καθ' ημάς». Και συμπληρώνουμε: «Μόνοι μας θα φτιάξουμε παράδοση, κατά πώς μας αρέσει. Εσύ, αν υπάρχεις, μείνε εκεί, στον ουρανό. Μην μπαίνεις στη ζωή μας».

Δραματική είναι η κατάσταση κι ας μη θέλουμε να το παραδεχτούμε, μη διαθέτοντας το ανάλογο πνευματικό κριτήριο. Σύμφωνα με τα όσα διαβάζουμε από τους αγίους και φωτισμένους ανθρώπους, φαίνεται πλέον καθαρά πως επιτελείται μια ακήρυχτη, σιωπηρή, αλλά κατά πάντα εμφανής, πεισματική προσπάθεια αποτίναξης των ευλογημένων παραδόσεων, με αλυσιδωτές εκρήξεις. Μια από αυτές έβαλε στόχο το μυστήριο του γάμου, το θεμέλιο της οικογένειας, η οποία αποτελεί το συνδετικό και συντηρητικό ιστό της κοινωνίας και νοηματοδοτεί ουσιαστικά ό,τι μπορεί να σημαίνει η λέξη κοινωνία.

Μέγιστη ύβρις κατά των
μυστηρίων της Εκκλησίας είναι και η τέλεση γάμου, ενώ η νύμφη τελεί εν κυήσει και το ακόμη χειρότερο η τέλεση γάμου και βάπτισης μαζί, χωρίς καμία διάθεση επιστροφής και διόρθωσης από πλευράς των
μελλονύμφων. Είναι καταπάτηση της ιερότητας των μυστηρίων και εμπαιγμός. Κοροϊδία, απαξίωση με τον ετσιθελισμό, από πλευράς άσχετων, βαφτισμένων κατά τα
άλλα Χριστιανών, αλλά που θέλουν πολλοί απ` αυτούς να πιστεύουν πως γνωρίζουν τα πάντα περί «παραδόσεως».

Αφού πορνεύσαμε και κάναμε τα γούστα μας, ερχόμαστε,
βουτηγμένοι μέσα στη λάσπη, χωρίς ίχνος επίγνωσης της κατάστασης, χωρίς ντροπή και κυρίως χωρίς μετάνοια και επιθυμία
διόρθωσης και επιστροφής και ζητάμε από τον ιερέα να μας παντρέψει. Το θλιβερότερο δε είναι πως όλα γίνονται με γλέντια, όργανα και χορούς, τα οποία μάλλον θα ταίριαζε να παίζουν πένθιμη μουσική παρά της «χαράς», όπως λέγεται ο γάμος σε πολλές
περιοχές, καθότι οι Άγγελοι στον ουρανό
έχουν μεγάλη θλίψη, που βλέπουν να γίνονται τέτοιες ασέβειες κατά των αγίων μυστηρίων, των σωστικών πράξεων της Εκκλησίας.

Δε θα αναφερθούμε στους ιερείς, γιατί και πώς ενδίδουν. Υπάρχουν προϊστάμενοι και αρμόδιοι
που τους καθοδηγούν. Αυτοί έχουν το δικό τους μερίδιο. Δε θα τους κρίνουμε εμείς. Αλλά θα αναρωτηθούμε, τι κάνουμε εμείς, φέρνοντάς τους σε δύσκολη θέση και πιέζοντας και απειλώντας τους, να κάνουν κάτι που η συνείδησή τους και το χάρισμα της ιεροσύνης δεν τους επιτρέπει. Πώς να έλθει έτσι η Χάρις και να δώσει τις ευλογίες της;

Στην Αγία μας Εκκλησία
δεν υπάρχουν αδιέξοδα. Το είπαμε και θα το λέμε διαρκώς. Ό,τι και να κάνει ο άνθρωπος, σ` όποια αμαρτία κι αν πέσει, όταν έλθει στον εαυτό του και καταλάβει τι έκανε, με τη βοήθεια του πνευματικού του πατέρα, έχει τη δυνατότητα της διόρθωσης. Αρκεί να θέλει, να πιστέψει πως έκανε λάθος, πως παρέβη το νόμο του Θεού.

Όχι ως προγραμματισμένη αμαρτία, βέβαια. Διότι είναι
εμπαιγμός του Αγίου Πνεύματος και βαραίνει ακόμη περισσότερο την κατάσταση. Προγραμματισμένη αμαρτία, για όσους δεν γνωρίζουν, έχουμε όταν ξέρουμε πως αυτό
που κάνουμε είναι αμαρτία, το κάνουμε, για να απολαύσουμε το θέλημα ή την αμαρτωλή επιθυμία μας, σκεπτόμενοι πως

θα το εξομολογηθούμε μετά και θα τακτοποιηθούν όλα. Έτσι όμως δεν υπάρχει αληθινή μετάνοια, αλλά εμπαιγμός με εφησυχασμό της συνείδησης.

Στην παρούσα περίπτωση, δεν είμαστε βέβαια πνευματικοί, αλλά νομίζουμε πως είναι απλά τα πράγματα. Πρώτα πρώτα, δεν είναι λύση το να γίνουν χωριστά τα δυο μυστήρια. Η παρανομία παραμένει, όσο δεν υπάρχει μετάνοια και εξομολόγηση. Η λύση αυτή είναι για τα μάτια των ανθρώπων και για να ξεγελάσουμε τη συνείδησή μας. Τι βλέπει ο Θεός; Τι θέλει από μας ο Θεός; Αυτό έχει σημασία. Χωρίς μετάνοια και εξομολόγηση, όλα είναι μπαλώματα. Δεν αναφερόμαστε βέβαια στη βάπτιση του παιδιού, το οποίο δεν έχει ευθύνη για τα λάθη και τις αμαρτίες των γονιών του.

Πηγαίνουν οι δύο μελλόνυμφοι σ` έναν πνευματικό με τη θέλησή τους, εν επιγνώσει, και ζητούν να μιλήσουν και να του καταθέσουν την αλήθεια και τη μετάνοιά τους. Θα περάσουν και θα ξαναπεράσουν κάτω από το πετραχήλι, κάτω από το τρισευλογημένο πετραχήλι και θα τελειώσουν τα πάντα. Εκείνος θα τους «κανονίσει», θα τους καθοδηγήσει, θα τους βάλει σε σειρά και μετά από μια ευλογημένη δοκιμασία, θα οδηγηθούν στα μυστήρια. Τότε θα μπορούν να λένε με παρρησία: «Είμαστε παντρεμένοι».

Ούτε κι αυτό δε θέλουμε να κάνουμε; Άρα μπαίνει στη μέση ο εγωισμός, το θέλημα και συνεχίζεται το κακό. Άρα δημιουργούμε νέα παράδοση στην Εκκλησία μας, αρνούμενοι τα όσα διδάσκει ο Χριστός στο Ευαγγέλιο και τα έκαναν πράξη οι άγιοί μας. Επαναπαυόμαστε στο «έτσι κάνουν όλοι» και συνεχίζεται η χαλάρωση και μένουμε έκθετοι στα δίχτυα του διαβόλου και υπόλογοι στην επερχόμενη κρίση, αν όντως πιστεύουμε στην αγάπη και στη δικαιοσύνη του Θεού.

Μέχρι πότε και πόσο θα γίνεται όμως αυτό; Δηλαδή θα γίνουν κανόνες της Εκκλησίας και παράδοση πράξεις αντιευαγγελικές και αντιπατερικές; Έπειτα, έτσι έκαναν οι πρόγονοί μας για χιλιάδες χρόνια; Εκείνοι δεν ήταν άνθρωποι; Δεν είχαν σάρκα; Δεν είχαν επιθυμίες; Και ήρθαμε εμείς, που είμαστε νάνοι μπροστά σ` εκείνους τους γίγαντες, κατά πώς λέει και ο μέγας Κόντογλου, να αποδείξουμε την μικρότητά μας. Δυστυχώς, δεν είναι αυτή η Εκκλησία.

Θεωρούμε πως είναι και θα παραμένει μέγα το ερώτημα και μεγάλη ανοιχτή πληγή, που όπως εξελίσσεται, μόνο ο Θεός ξέρει πώς θα την κλείσει.

Κιλκίς, 17-9-2015